

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNEN

JUBILEUMSÅRGÅNG

N:o 19
11 Maj

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

30 årg.
1913.

Petri pingstpredikan.

Apg. 2: 20—36.

När vårsolens glöd lyser över våra ängar och lundar, över gärden och skogar, då börjar livet knoppas, svälla och sjuda i buskar och träd, i alla gräs och örter. Livet blommar och doftar och lyser i skimrande färger överallt. Det är solens tändande strålar, som framkallat detta vårens sprittande, sjudande liv i naturens värld, och det är solens eld, som i sin tid förbyter vårens löftesrika blom i skön och mogen frukt. Ja, det är solen själv, som i sina strålar kommer till jorden och tänder och utvecklar detta brusande liv.

Det har funnits vårtider jämväl i andens värld. När den första pingsthögtiden efter Jesu död firades, då bröt andevärldens sol fram i den klaraste glans. Den solen är Jesus, vår frälsare. Och när Guds Ande på pingstdagen utgöts över apostlarne och den första församlingen, då var det Kristus själv, som i Andens strålgans återkom och tände det andliga livets fullhet och kraft i de troendes själar.

Med andens utgjutande inbröt den första stora vartiden i den kristna församlingen, och med inbrottet av denna vår började den stora, andliga livsutvecklingen bland människorna på jorden. I tusende och åter tusende människohjärtan började Kristuslivet tändas, och kärlekens, mildhetens, trohetens och återhållsamhetens himmelska blomster slå ut och förbytas i mogen livsfrukt. Också visade människorna på de kristna sägande: "Se, huru de älska varandra!" Ja, de kunde älska till och med sina ovänner, göra väl och bedja för försmädare och förföljare. När Stefanus stenades till döds av fienderna, då var hans sista ord en bön för dem: "Herre tillräkna dem icke denna synd!"

I skepnaden av eldstungor hade Anden sänkt sig ned över församlingen på den första pingstdagen, och såsom en livgivande och verksam eld har han allt sedan stannat kvar i församlingen, och såsom sådan stannar han intill tidsålderns slut. Då kommer Jesus att upprätta sitt rike, och när detta rike nått sin fulländning, då har Anden utfört sitt stora verk i människovärlden.

Men nu är det Andens tid att verka ibland oss och hos oss. Han vill förvandla våra hjärtan till en Guds örta-

gård, där han själv är örtagårdsmästaren och på samma gång det värmande och livgivande solljuset. Fördenskull har Herrrens apostel manande sagt oss: "Uppfyllens med Anden!"

Men huru skola vi varda uppfyllda med Anden? Jesus själv har lärt oss bedja om Anden och givit oss den försäkran, att Gud vill mycket hellre giva oss sin Ande, än en jordisk fader giver sina hungrande barn bröd.

Och till barnen vill Gud så gärna sända sin Ande. I deras hjärtan, som ännu är en god jordmån, kan han så lätt kalla fram de himmelska blomstren. Världen skönaste ros är *Jesu kärlek* i ett barnahjärta. Bed om den! *Renhetens* och *ödmjukhetens* vita liljor dofta även de så oändligt skönt. Bed också om dem! Men i ditt barnahjärta rymmas jämväl de blommor, som heta *fröjd* och *frid*, *långmodighet* och *godhet*. Även om dem får du bedja; och den som beder, han får.

Det är så du varder ett gott och fromt barn till glädje för Gud och hans änglar, för far och mor och till lycka för dig själv. Och om Guds Ande får fostra och leda dig, så varder du med tiden också till glädje för Jesu Kristi församling, där barnen och de unga skola växa såsom liljor under den allsmäktiges beskärm.

J. B. Gauffin.

En duktig pojke.

Karl var en liten axelbred pojke. Hans mor, som var änka, var ibland ganska bekymrad för sin gosse, därför att han ibland kunde vara ganska yr och full av upptåg.

På samma gata bodde en skara andra gossar i samma ålder som Karl. Han lekte ofta tillsammans med dem på gården, och alltid var det han, som ledde deras lekar.

Karls mor hade lagt märke till detta, och hon sade ofta till sig själv, att det

såg ut, som om hennes gosse vore född till ledare. Hon önskade livligt, att han måtte leda andra till det som var gott, och det är nog en önskan, som säkert delas av många mödrar.

En dag kom en ny gosse till lekplatsen, där Karl och hans kamrater slogo boll. Då han stått och sett på dem en stund, frågade han dem, om han fick vara med, och det fick han gärna.

Jag vet inte, hurudana hans föräldrar voro eller vad slags hem den gossen ha-

de, men att han lärt sig någonting mycket styggt, det är alldeles säkert. Han hade icke varit tillsammans med de andra gossarne en halvtimme, förrän han började svärja och missbruka Guds namn.

“Vad för något? Svär du?” frågade Karl och sprang häftigt fram till Lars, så hette den främmande gossen.

“Vilhelm, kom hit”, ropade han sedan till en av kamraterna.

“Här är jag”, svarade Vilhelm och sprang fram till Karl, följd av flera bland gossarne.

“Lars svor nyss”, sade den lille ledaren, som stod där rak som ett ljus och pekade på den skyldige. “Jag tycker inte, att vi bör leka med gossar som svär.”

“Det tycker inte vi heller”, instämde de allesammans. “Ska vi inte ge honom stryk för att han svär? I alla fall jagar vi bort honom.”

“Ni rår visst inte med att slå mig, och jag står var jag vill”, sade Lars och gjorde min av att vilja kasta sten på de andra.

“Nej, du får inte vara kvar här, och om du svär, så får du kanske stryk också”, svarade Karl.

“Åh, pyttsan! Vad gör det att man svär litet? Det gör alla människor där jag bor, isynnerhet de stora. Det är inte ett dugg farligt att svärja.”

“Men här svär vi inte”, förklarade Karl, “och om du inte lovar att låta bli det, så får du inte vara tillsammans med oss.”

Lars tog nu upp en sten för att kasta på Karl, men då han såg alla de andra gossarnes bestämda miner, släppte han den igen och sprang sin väg.

Då han vikit om hörnet, fortsatte gossarne sin lek. Men Karls mor, som satt vid det öppna fönstret och sydde, kunde icke se att taga ett enda nytt stygn, förrän hon hade torkat tårarna ur sina ögon. Men det var icke sorgens tårar, ty hon hade nu det hoppet, att hennes egen käre gosse skulle kunna leda andra att gå på den goda vägen.

Vårvinter.

Med teckning.

Det hade kommit solklara, varma vårdagar i början av April, och under mina morgonvandringar i den stora parken lyssnade jag förtjust till flyttfåglarnas klara drillar. De hade således kommit åter till vårt land dessa sommarens barn och tycktes vara så glada över att återse sina gamla häckplatser, de väldiga parkträden, att de visst glömde att skynda på med bobyggandet bara för att få sjunga av hjärtans lust hela dagen.

Men en morgon hade solen gått i moln, och nordanvinden blåste vinande fram över fälten. Den morgonen hördes ingen bofink, ingen sångare, inte ens talgmesen. Framåt kvällen tilltog stormen allt mer, och slutligen började snön falla och sammandrevs på sina ställen i meterhöga drivor. Träd och buskar stodo översnöade alldeles såsom i januari, och kvicksilver-

pelaren i termometern visade fem grader under noll. Det hade blivit full vinter mitt i gräsmånaden.

Det blev hårda och bittra dagar för våra flyttfåglar. Lyckligtvis låg inte långt från den stora parken en väldig barrskog av jättefuror och lummiga granar, och här sökte fåglarna skydd mot stormen. Men det var inte så lätt för dem att finna föda. Skogvaktaren och hans hustru och barn tänkte dock med ömhet på de stackars fåglarna, och de strödde ut med fulla händer både korn och lin- och hampfrö åt dem.

Snart syntes på drivan utanför gavel-fönstret hela flockar av både sparvar och talgmesar, domherrar och bofinkar, sångare och kungsfåglar, som i tämligen god sämja togo för sig av det på snödrivan dukade bordet.

Men när den varma aprilsoleen åter lys-

VÄRVINTER.

te fram, då smälte hastigt nog de djupa drivorna, och efter tre dagar syntes spårerna efter dem blott i de djupa dikena och invid gärdesgårdarna. Men på marken runt omkring skogvaktarstugan fanns där rika lämningar av korn och frön, och hit kommo fortfarande fågelskarorna för att njuta av gästfriheten och undfågnaden.

Det är någonting underbart upplyftande och stämningfullt att under soliga vårmorgnar sträcka ut vandringen till skogvaktarstugan. Ty här ljuder fågelsången

gladare och i rikare mångfald än på något annat ställe i hela trakten. Här hava sångfåglarna stannat och byggt sig bodels i skogens tallar och granar och dels i trädgårdens lövträd.

Trädgårdsmästaren väntar sig ett gott fruktår i år. Han förstår, att fåglarna inte blott genom sina vackra sånger utan också genom att rensa fruktträden från skadeinsekter vilja tacka honom för hans barmhärtighet mot dem under de dagar, då det var stor nöd i fågelvärlden.

J. B. Gauffin.

Historia.

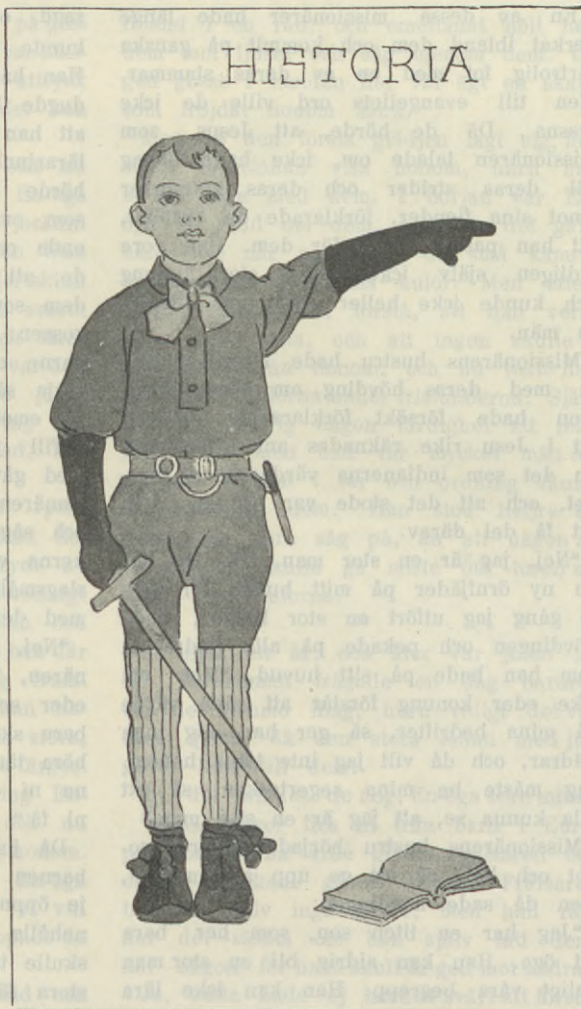
Karl han läser svensk historia,
 så han blir båd' rörd och varm.
 Strålar från var hjältes gloria
 tända eld uti hans barm!
 Intet land är Sverige likt,
 så på stora minnen rikt!
 Vara svensk och Karl få heta,
 kan man större lycka leta!

Ack, visst vill han bliva lika
 modig, stark och käck som de!
 Aldrig vill han löften svika,
 ej sin uppgift öfverge!
 Trogen vill på post han stå,
 hur det sedan än må gå!
 Fosterlandet vill han gärna
 skydda, strida för och värna!

Karl den tolfte idealet
 är för Karl på alla sätt,
 och nu har han ej så galet
 sig som hjältekonung klätt.
 Värja han i handen bär,
 pekar dit där faran är. —
 Systrarne beundra bara.
 Tänk så stilig Karl kan vara!

ELLA.

HISTORIA

En stor man.

Långt borta i det stora landet i väster, dit så många av Sveriges unga söner och döttrar rest för att söka sin lycka, bodde i forna tider ett folk, som småningom trängts undan allt längre och längre in i de stora skogarna, där en liten kvarleva av dem ännu finnes. Ni förstår, att jag menar indianerna. De leva ännu sitt vilda liv och utmärka sig för mod och

tapperhet i striderna, som de föra dels med varandra och dels med de vita folken, som de ofta överfalla och plundra.

Men även till detta krigiska folk har kristendomen trängt fram. Missionärer hava sökt upp dem i deras stora skogar för att med fara för sitt eget liv berätta för dem om den ende, sanne Guden, som sänt sin son i världen för att frälsa även dem.

En av dessa missionärer hade länge verkat ibland dem och kommit på ganska förtrolig fot med en av deras stammar. Men till evangeliets ord ville de icke lyssna. Då de hörde, att Jesus, som missionären talade om, icke hade behag till deras strider och deras grymheter emot sina fiender, förklarade de bestämt, att han passade icke för dem. Han vore tydligen själv icke någon stor konung och kunde icke heller göra dem till stora män.

Missionärens hustru hade länge sökt tala med deras hövding om dessa ting. Hon hade försökt förklara för honom, att i Jesu rike räknades annat för stort än det som indianerna värderade så mycket, och att det stode var och en fritt att få del därav.

“Nej, jag är en stor man, och jag bär en ny örnfjäder på mitt huvud för varje gång jag utfört en stor bragd“, sade hövdingen och pekade på alla fjädrarna, som han hade på sitt huvud. “Men om icke eder konung förstår att sätta värde på mina bedrifter, så ger han mig inga fjädrar, och då vill jag inte tjäna honom. Jag måste ha mina segertecken, så att alla kunna se, att jag är en stor man.“

Missionärens hustru började förlora modet och höll på att ge upp alltsammans, men då sade hövdingen:

“Jag har en liten son, som har bara ett öga. Han kan aldrig bli en stor man enligt våra begrepp. Han kan icke lära sig slåss eller skalpera sina fiender. Kan eder Jesus få den gossen att bli en stor man eller utföra en så modig handling, att han förtjänar att bära en örnfjäder, så skall jag kanske tro på honom. Hos oss skall den gossen bara bli en eländig stympare, som håller sig till kvinnorna och är rädd för sin far och hans män. Vill du ta honom och försöka om du kan göra någonting av honom, så får jag se om det är sant, att någon kan bli en stor man även hos eder.“

Så fick nu den lille gossen följa missionärens hustru, och han gick villigt med henne. Men han var mycket tyst och för-

sagd, och det dröjde länge, innan hon kunde förmå honom att tala eller leka. Han hade ju alltid fått höra, att han ej dugde till något, och han trodde alltid, att han gjorde något galet. Men när hans lärarinna talade med honom om Jesus, hörde han på henne så uppmärksam, som om han varit rädd att förlora ett enda ord. Och då hon en gång berättade, att Jesus kände varmt deltagande för dem som hade det svårt, sade den lille gossen: “Kanske han ger de sjuka krigarne en örnfjäder, för att de inte ska sörja så mycket, när de andra är stygga emot dem.“

Till julen kom från Europa en låda med gåvor till missionsstationen. Då missionären tog upp sakerna, stodo barnen och sågo på, men då de hörde, att sakerna voro till dem, höll det på att bli slagsmål, därför att alla ville förse sig med det som de tyckte bäst om.

“Nej, så får ni inte göra“, sade missionären, “jag skall dela ut alltsammans åt eder sedan. Men kom ihåg, att ni inte bara skall tänka på eder själva, utan ni böra tänka på andra också. Då först kunna ni också riktigt glädja er över det ni få.“

Då julaftonen kom, fick var och en av barnen sitt paket, och strålände av glädje öppnade En-öga sitt. Detta befanns innehålla en liten blå jacka, och då han skulle taga den på sig, fann han till sin stora förvåning en blå mössa inuti den ena ärmen.

“Skall jag få den här också?“ frågade han.

“Ja, det är nog meningen. Den lille gossen, som har ägt den förut, har nog menat, att den skulle följa med jackan.“

“Men vad menar Jesus?“ sporde En-öga.

“Ja, vad tror du själv?“

En-öga lade huvudet på sned och såg tankfull ut. Men plötsligt lyste han upp.

“Om jag kunde göra något gott — hjälpa någon ändå!“ sade han. “Kunde jag inte bära vatten åt hästen in stället för gamle Tomas? Han klagade i dag över, att han hade så svår värk i ena foten.“

Lärarinnan såg något förvånad på gossen, men så förstod hon, att det var känslan av tacksamhet, som tog sig uttryck på sådant sätt. "Jo, min gosse det kan du visst få", sade hon blott.

Snart hade hästen fått vatten, och nu kom det stora ögonblicket, då En-öga skulle taga på sig mössan och jackan. Han såg mycket lustig ut med den blåa jackan utanpå indiandräkten av hjortskinn och mössan på sned på det långa svarta håret. Men han var så lycklig, och lärarinnan kunde knappt tro, att det var den lille tystlåtna pojken, som kunde jubla så högt. Han hoppade runt omkring på golvet och ropade: "En-öga är glad, En-öga är mycket glad!"

Plötsligt stannade han med ett ryck. Han hade mitt i sin glädje upptäckt fickorna i jackan, och med ett uttryck av djupt allvar stack han mycket försiktigt ned handen först i den ena fickan och sedan i den andra. Då upptäckte han där någonting, som han långsamt tog fram. Och det var ej något litet fynd han hade gjort — han höll i handen fem stora, vackra kulor av glas med brokiga färger.

Alla barnen hade samlats omkring En-öga för att se på hans skatt, och nu blev det skrik och oväsen omkring honom.

"Jag vill ha kulor jag också — En-öga får inte ha alla de där ensam — vi vill också ha vackra leksaker!" så ropade de i munnen på varandra.

En-öga stod där alldeles förstenad och höll sina skatter hårt tryckta mot bröstet med bägge händerna. Han kunde icke tro, att han skulle få behålla någonting så vackert, men han ville i det längsta dröja med att lämna dem ifrån sig.

Men lärarinnan avgjorde snart saken.

"Kulorna tillhöra En-öga", sade hon. "De lågo i hans jacka, och han skall ha dem."

Under några dagar höll sig En-öga mest för sig själv. Han var alltför lycklig över sina kulor, för att han skulle vågat vara något tillsammans med de andra barnen. Han gned kulorna mot sina skinnbyxor, han lade dem ibland i en ring och

ibland i en rad, och emellanåt höll han dem mot ljuset och såg igenom dem. Ingen gosse i världen har väl ägt en skatt, som fröjdat honom mera.

Men då den första glädjen lagt sig, försökte lärarinnan visa honom, huru han skulle leka med dem. I början var En-öga så rädd om dem, som om det gällt hans liv, när någon av de små kamraterna rörde vid hans kulor. Men efterhand började han förstå, att han verkligen ägde dem, och att ingen skulle få taga dem ifrån honom, och nu lekte han glad med kulorna under fristunderna. Själv fick han aldrig någon färdighet att leka med dem, men han var mycket mån om att alla barnen i tur och ordning skulle få använda dem. Han stod hellre en stund och bara såg på, än att någon av kamraterna skulle gå miste om turen att kasta med kulorna.

*

Så gick ett år, och åter var julen inne. Lärarinnan frågade en dag barnen, om de kommo ihåg, huru roligt det var förra julen, då den stora lådan med julgåvor kom till dem.

Jo, det mindes de nog, En-öga icke minst.

"Dessa gåvor fick ni från barn i Europa, som gärna ville glädja frälsaren och därför skickade gåvor till er. Frälsaren behöver själv inga gåvor, men han räknar det såsom om han själv fått dem, när någon för hans skull är god mot andra."

Ja, detta hade ej barnen svårt att förstå.

"Näväl, det finns ännu längre i väster en skola för indianbarn alldeles lik den här. Men den är så långt bort, att aldrig några gåvor från vita barn hinna dit. Jag har därför tänkt, att om det är någon av eder, som för frälsarens skull hade lust att ge dessa barn en julgåva, så kunde jag taga emot den och så sända vi den till barnen därborta i den skolan. Tänk, vad det skulle göra dem glada! Och eder själva skulle det också bereda stor glädje, ty det är alltid såligt att giva och i synnerhet då, när vi veta, att frälsaren räknar det såsom om det vore givet åt honom själv." (Forts.)

Brevväxling med de små.

Lösning av prisuppgifterna i Barnavännen 1912.

- N:o 1. Mitt första *Bet*, mitt andra *le*, mitt tredje *hem*, mitt hela *Betlehem*.
Uppgiften rätt löst av 133 barn.
N:o 2. Mitt första *guld*, mitt andra *ris*, mitt hela *Guldris*.
Uppgiften rätt löst av 80 barn.
N:o 3. Mitt första *ar*, mitt andra *rest*, mitt hela *arrest*.
Uppgiften rätt löst av 76 barn.
N:o 4. *Leonidas*, *Leo*, *Ida*.
Uppgiften rätt löst av 57 barn.
N:o 5. Mitt första *katt*, mitt andra *ost*, mitt hela *kattost*.
Uppgiften rätt löst av 66 barn.
N:o 6. *Jeriko*, *Erik*.
Uppgiften rätt löst av 135 barn.
N:o 7. Mitt första *Fin*, mitt andra *spång*, mitt hela *Finspång*.
Uppgiften rätt löst av 86 barn.
N:o 8. Mitt första *Ben*, mitt andra *ja*, mitt tredje *min*, mitt hela *Benjamin*.
Uppgiften rätt löst av 132 barn.
N:o 9.

P	A	U	L	U	S
A	S	S	E	R	
U	S	I	A		
L	E	A			
U	R				
S					

- Uppgiften rätt löst av 120 barn.
N:o 10. Mitt första *ur*, mitt andra och mitt tredje *kedja*, mitt hela *urkedja*.
Uppgiften rätt löst av 123 barn.
N:o 11. 1. 2. 3. 4. 5. *Babel*. 2. 3. 4. 5. *Abel*. 3. 4. 5. *Bel*. 4. 5. 6. 7. *Elsa*. 8. 9. 10. *Zar*. 9. 10. *Ar*. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. *Belsazar*.
Uppgiften rätt löst av 110 barn.
N:o 12. Mitt första *Lä*, mitt andra *by*, mitt tredje *vad*, mitt hela *Läbyvad*.
Uppgiften rätt löst av 22 barn.

- N:o 13. Mitt första *A*, mitt andra *bel*, mitt hela *Abel*.
Uppgiften rätt löst av 127 barn.
N:o 14.

P				
R	O	M		
P	O	K	A	L
M	A	J		
L				

Uppgiften rätt löst av 122 barn.
N:o 15.

M	M				
O	A				
M	O	L	D	A	U
M	A	D	R	I	D
A	I				
U	D				

Uppgiften rätt löst av 111 barn.

(Forts.)

Bibelläsning.

- eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 12—18 maj 1913.
M. 12. Apg. 2: 37—47. Evangeliets segerkraft.
T. 13. v. 37. De väcktas fråga efter frälsning.
O. 14. v. 38. Petrus undervisar om frälsningen.
T. 15. v. 39—40. Löften om frälsning och maning att låta sig frälsas.
F. 16. v. 41. Frälsningen emottages.
L. 17. v. 42—43. De troende leva såsom frälsta människor.
S. 18. v. 44—47. Den första församlingens kärleksliv.

Söndagsskoltext för den 18 maj.

Trefaldighetssöndagen.

Evangelii segerkraft.

Apg. 2: 37—47.

Minnesvers: Apg. 10: 43. Honom bära alla profeterna vittnesbörd, att var och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn.